

Zaterdag 8 sept. 1917.

Op al de graspleinen van het Stadspark zijn in 't voorjaar aardappelen geplant. Met lange stengels zijn ze opgeschoten: ze hebben de kracht niet bezeten tot bloei: de zomer was te koud. Zullen ze knollen voortbrengen? Ook struikboontjes groeien er op halfbeschaduwde plaatsen. Ze staan heel groen en nu — in september! — bloeien ze heel veel met hun, ditmaal heel kleine, vlinderkelkjes. Och, de onschuldigen, ze weten niet, dat van hen iets anders, dat vruchten dragen wordt verwacht. Hun naieve onnoozelheid heeft iets aandoenlijks in het belachelijke van hun teleurstellende doenwijze zelf.

In mijn tuintje op de voormalige bloemenperkjes heb ook ik aardappelen laten planten. Hun "groezen" waren meer dan een meter lang. Zes kilog. hebben ze voortgebracht.

"Waren ze goed?" vroegen mij vrienden met twijfelenden glimlach.

"Och, de vooringenomenheid van den eigenaar, doet zijn gewassen goed schijnen," antwoordde ik, "doch om oprecht te wezen, ze waren 't niet."

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)